

elakt t. för honom. — Syn. Förebud, Omen, Liknelse, Spår. — 4) Se *Sinnebild*. — 5) Se *Himmelstecken*. Solen är i kräftans t. — 6) Se *Järtecken*. T. och under. T. i sol och måne. — 7) Se *Lufttecken*.

TECKENLÄRA, f. 1. Läran om tecken och deras betydelse.

TECKENSPRÅK, n. 5. Sättet att meddela andra sina tankar genom yttre tecken.

TECKENTYDARE, m. 5. (bibl.) En, som befattar sig med teckentyderi.

TECKENTYDERI, n. 5. (bibl.) Den föregifna konsten att förklara betydelsen af inträffande järtecken.

TECKNA, v. a. 1. 1) Åsätta tecken, märke. *Vara t-d med ett eldsmärke i panna*. — Syn. Märka. — 2) Skrifva, anteckna. *T. sitt namn under ett kontrakt*. *Han t-de 1000 r:dr*, antecknade sig för &c. *T. under, upp*, se *Under-teckna*. *Uppteckna*. — 3) Utan mätning, till konturnerna afbildade synliga föremål, sådana som de visa sig för ögat. *Hunden är väl t-d*. *T. af*, se *Afleckna*. *T. för*, genom exempel visa någon, huru han skall teckna. *T. út*, teckna utkast till. — V. n. 1) Göra, gifva tecken. *Han t-de åt mig*, att jag skulle sitta ned. — 2) Samtala genom tecken. *De t-de med hvarandra*. — T. sig, v. r. 1) Påskrifva sitt namn. *Han t-de sig på listan för 100 r:dr*. — 2) Framställa sig likt en teckning. *Slottet t-de sig mörkt emot nathimmelen*. — T-d, part. pass. Säges adjektivt om djur, med afseende på det mer eller mindre symmetriska och vackra i utseendet, som fläckarna på deras hud förete. *Väl t. hund*. [Tekna.]

TECKNANDE, n. 4. Handlingen, då man tecknar. Se *Teckna*, v. a. o. n., alla bem. [Tekn.—]

TECKNARE, m. 5. En, som tecknar. [Teknare.]

TECKNATYDARE, se *Teckentydare*. [Tek.—]

TECKNING, f. 2. 1) Se *Tecknande*. — 2) Något tecknadt, ritadt; ritning. [Tekning.]

TECKNINGSKONST, f. 5. Konsten att teckna. Se *Teckna*, v. a. 5.

TE DEUM, tedéumm. (Latinska ord, som betyda: Dig, Gud.) Lofsången i psalmboken: O Gud, vi lofve dig!

TEDIÖS, -- ö's, a. 2. (lat. *Tædiosus*) Ledsam, tråkig.

TEDOSA, f. 1. Dosa att förvara te (2) uti.

TEDRYCK, m. 5. Se *Te*, 5.

TEFAT, n. 5. Litet fat, hvarpå en tekopp ställes, vid servering.

TEG, m. 2. Litet åkerstycke. *Åkrar*, som ligga t. om t., gränsa intill eller skjuta in i hvarandra.

TEGEL, tég'l, n. 5. (lat. *Tegula*) 1) Formadt stycke af knådad lera, soltorkadt eller brändt, som begagnas till murning eller taktäckning. Se f. 5. *Murtegel*, *Taktegel*. *Bygga, täcka med t*. *Måla rappa likt t*. *Slå t.*, förfärdiga sådant. — 2) (i sing., kollektivt) Mängd af sådana stycken. — *Ss. T-formig*, -färg, -färgad, -handel, -handlare, -lik, -mur, -tillverkning.

TEGELBRUK, tég'lbrúk, n. 5. Inrättning, ställe, der tegel slås.

TEGELBRÄNNARE, m. 5. Arbetare vid ett tegelbruk, hvilken bränner tegel.

TEGELBRÄNNERI, n. 3. Ställe, der tegel brännes.

TEGELFORM, m. 2. Form för lera, som skall brännas till tegel.

TEGELGRUS, n. sing. Fint sönderkrossadt tegel.

TEGELJORD, f. sing. Se *Tegellera*.

TEGELLADA, f. 1. Torklada för tegel.

TEGELLAGD, a. 2. (bot.) T-a kallas blad, när de sitta så, att nedra bladet mer eller mindre betäcker det närmast öfver varande bladet.

TEGELLERA, f. 1. Lera, som begagnas för tegeltillverkning.

TEGELMJÖL, n. sing. Pulveriseradt tegel.

TEGELOLJA, f. 1. Blandning af någon fet olja med tegelmjöl.

TEGELPANNA, f. 1. Se *Takpanna*.

TEGELRÖK, m. 2. Rök ifrån tegelugnar.

TEGELSLAGARE, m. 5. En, som tillverkar tegel.

TEGELSTEN, m. 2. 1) Se *Mursten*. — 2) Stycke af en mursten eller tegelpanna.

TEGELTAK, n. 5. Tak, belagdt med tegel.

TEGELTÄCKARE, m. 5. En, som lägger tegeltak.

TEGELTÄCKNING, f. 2. Taks beläggning med tegel.

TEGELUGN, m. 2. Ugn, hvori tegel brännes.

TEGELVÄGG, f. 2. Vägg af murtegel.

TEGSKIFTE, n. 4. Åkerjords fördelning i tegar. *Ligga i t.*, teg om teg.

TEISM, m. sing. (grek.) Tron på en Gud. — Äfv. *Theism*.

TEIST, -i'sst, m. 5. Den, som tror på en Gud. — *Motsats*: Ateist. — Äfv. *Theist*.

TEKA, v. n. 1. Kasta om, hvem som skall slå först (i kägelspel o. s. v.).

TEKANISTER, tēkanis't'r, m. 2. Inuti blyfodrad tedosa.

TEKANNA, f. 1. Kanna af silfver, tenn, porslin, skiffer, lera o. s. v., hvaruti kokt te upplås, när det skall serveras.

TEKISTA, f. 1. Kista, hvori te försändes ifrån Kina.

TEKITTEL, m. 2. pl. — *killtar*. Större te-panna.

TEKNIK, teckni'k, f. sing. (af grek. *Technē*, konst) 1) Läran, huru en konst skall regelmesigt utöfvas. Konstlära. — 2) Konstspråk. [Teknik, Tecknik.]

TEKNISK, técknissk, a. 2. 1) Som tillhör eller har afseende på konstläran; hörande till det mekaniska af konsten, konstmässig. *T. färdighet*. — 2) Som tillhör konstspråket. *T-a termer*, konstord. [Teknisk, Tecknisk.]

TEKNOLOG, tecknålåg, m. 5. En, som studerat teknologien, eller utgifvit skrifter i det hörande ämnen. [Tech—, Teckn—.]

TEKNOLOGI, tecknålåjí, f. 5. (grek.) 1) Vetenskapen om slöjderna. *Allmän t.*, som är gemensam för alla slöjder. *Särskilt t.*, som innefattar grunderna för någon viss bestämd slöjd.

Mekanisk t., innefattande de slöjdyrken, hvilkas råämnen till sin förädling endast fordra mekanisk bearbetning. *Kemisk t.*, den, der kemisk behandling är egentliga medlet. — 2) Afhandling, lärobok i denna vetenskap. [Techn—, Teckn—.]

TEKNOLOGISK, tecknålåjissk, a. 2. Som angår teknologien, slöjderna. [Techn—, Teckn—.]

TEKOPP, m. 2. Sådan slags kopp, som brukas att servera te uti.

TEKINGLA, f. 1. Kringla, bakad till doppning uti te.

TEKTONIK, tēcktoni'k, f. sing. (grek.) 1) Konsten att arbeta i trä; timmermansyrket. — 2) Konsten att på trä anbringa snidverk och